

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **P. V.**
zastoupený Ing. Michalem Faustem, daňovým poradcem
sídlem Ke Klenči 2469, 413 01 Roudnice nad Labem

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**
sídlem Boženy Němcové 2625, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2021, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ve věci prominutí příslušenství daně, kterým žalovaný zamítl podle § 259b, § 259c zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) žádost žalobce jako podnikající fyzické osoby o prominutí úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty sděleného

platebními výměry ze dne 12. 10. 2020 (č. j. X za únor 2014, č. j. X za březen 2014, č. j. X za duben 2014, č. j. X za květen 2014, č. j. X za červen 2014, č. j. X za červenec 2014, č. j. X za srpen 2014, č. j. X za září 2014, č. j. X za listopad 2014). Úrok z prodlení na shora uvedené dani byl žalobci stanoven celkem ve výši 446 875. Předmětem rozhodování byla část úroků, které vznikly od 1. 1. 2015 (§ 252 odst. 2 daňového řádu), tedy ve výši 430 409 Kč.

2. Žalobce se v žádosti o prominutí úroků dovolával toho, že daň byla doměřena po provedení daňové kontroly, přičemž od předmětných plnění do vyčíslení úroků uplynulo přibližně šest let, daňová kontrola byla zahájena přibližně tři roky před vyměřením úroků. Dále žalobce v žádosti uvedl, že se musí připravit na možnost vzniku nových daňových povinností z běžících daňových řízení (daň z příjmů za rok 2013, 2014, 2015) v celkové výši 540 927 Kč. Jeho hospodaření za rok 2019 přitom skončilo několika desetitisícovou ztrátou. Pravidelné platby na zabezpečení rodiny přesahují 30 000 Kč měsíčně.
3. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné. V žalobě namítal, že žalovaný při rozhodování o prominutí úroků z prodlení vycházel z právně nezávazného pokynu GFŘ-D-45 k promíjení příslušenství daně č. j.: X ze dne 29. 6. 2020 (dále jen „Pokyn GFŘ-D-45“), přičemž tento nejméně ve třech případech užil v rozporu se zákonem.
 - Žalovaný při posuzování ospravedlnitelnosti předkládaných důvodů vycházel z předpokladu, že tyto by měly být podobného charakteru a intenzity jako důvody uvedené v Pokynu GFŘ-D-45. Žalobce tvrdí, že takový požadavek je nepřipustně rozšířenou interpretací daňového řádu.
 - Žalovaný využil příklad z Pokynu GFŘ-D-45, tedy možnost prominout 20 % úroku v případě jeho vzniku z daně doměřené na základě dodatečného přiznání učiněného bez výzvy, k obecnému a nesprávnému závěru, že existence výzvy jakékoliv prominutí vyloučí.
 - Žalovaný nedůvodně omezil důvody prodlení na důvody vzniku prodlení. Žalovaný tak dle žalobce nezohlednil důvody trvání prodlení, totiž nezkoumal to, zda doba prodlení byla ovlivněna chováním správce daně vedoucím ke zhoršenému postavení daňového subjektu v daňovém řízení. K tomu žalobce poukázal na postup v daňové kontrole a tvrdil prodlevy mezi jednotlivými úkony správce daně, tedy má za to, že neměl právní osud daně a jejího příslušenství ve svých rukou, a proto tato okolnost měla být uznána jako ospravedlnitelný důvod prodlení.
4. Dále žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentem, že daňová kontrola byla zahájena *dlouho* po skončení kontrolovaných období, když pouze konstatoval, že byla zahájena dle § 148 odst. 1 daňového řádu.
5. Žalobce dále namítá, že žalovaný neprokázal, že žalobce v době uskutečňování předmětných obchodů nebyl v dobré víře, že v budoucnu unese důkazní břemeno ohledně jím uplatňovaných nároků na odpočet, a pouze vycházel z nepodložených úvah. Dále tvrdí zmatečnost argumentace žalovaného, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 6) posuzuje ospravedlnitelnost důvodů k prominutí úroků, nikoliv důvodů prodlení, čímž může být dle názoru žalobce způsobena nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

6. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl důvodnost žaloby a zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalovaný v případě žalobce dospěl k závěru, že dlouhá doba úročení není ospravedlnitelným důvodem pro prominutí příslušenství daně. Daňová kontrola byla u žalobce ukončena ve lhůtě dle § 148 odst. 3 daňového řádu. V souvislosti s tím popsal žalovaný jednotlivé fáze daňové kontroly. Žalovaný se dále vyjádřil k namítané délce některých úkonů. Uvedl, že po obdržení odpovědi na výzvu k prokázání skutečností prováděl analýzu tam uvedených informací a ověřoval je na rozsáhlém množství dokladů poskytnutých žalobcem. Žalovaný odmítl i námitku stran toho, že doba úročení nebyla zaviněna chováním žalobce. Žalovaný shrnul, že žalobce se dostal do prodlení v důsledku nesprávně tvrzené daně, což bylo zjištěno prostřednictvím daňové kontroly. S ohledem na tyto závěry navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.
8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
9. Podle § 259b odst. 1, 2, 3 daňového řádu daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl (odst. 1). Správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu (odst. 2). Při posouzení rozsahu, ve kterém bude úrok prominut, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku (odst. 3).
10. Podle § 259c odst. 1, 2, 3 daňového řádu při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem (odst. 1). Prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy (odst. 2). Pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila (odst. 3).
11. Podle § 102 odst. 3 daňového řádu v odůvodnění správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.
12. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že právní úprava prominutí úroku z prodlení v sobě zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu (*k prodlení s úhradou došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*) a správního uvážení (*může zcela nebo zčásti prominout*). Při výkladu neurčitého právního pojmu se uvážení žalovaného, na rozdíl od realizace diskreční pravomoci, zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho

rozsah a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitěho právního pojmu. Správní soud pak posuzuje otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud proto musí mít možnost přezkoumat, zda výklad a aplikace neurčitěho právního pojmu správcem daně je v souladu se zákonem (soudu nepřísluší nahrazovat úvahu správce daně úvahou svou a činit místo správce daně závěr, zda posuzované jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřipustným způsobem zasáhl do činnosti správce daně). K uvedenému viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, čj. 5 Afs 245/2019-28.

13. Úprava individuálního prominutí příslušenství daně byla do daňového řádu vložena novelou na základě zákona č. 267/2014 Sb. účinnou od 1. 1. 2015. Důvodová zpráva k tomuto zákonu ve vztahu k prominutí úroku z prodlení dle § 259b uvádí: *[o]dstavec 2 upravuje materiální kritérium, na základě jehož posouzení správce daně o prominutí meritorně rozhodne, pokud daňový subjekt naplní formální podmínky pro prominutí úroku podle odstavce 1. Tímto kritériem je existence zjevně ospravedlnitelného důvodu pro prodlení s úhradou daně. Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje probřešek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nablíženo jako na probřešek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že za neplnění zákonné povinnosti musí být udělena adekvátní sankce. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto. K takto předestřenému obecnému pojetí ospravedlnitelných důvodů soud nemá výhrady.*
14. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, správce daně ve věci žádosti o prominutí příslušenství k dani postupoval podle § 259b, 259c a řídil se přitom Pokynem GŘ-D-45, který je v plném znění dostupný na www.financnisprava.cz. Žalovaný přitom nebyl vázán návrhem žalobce (§ 259b odst. 3 daňového řádu). Žalovaný konstatoval, že formální požadavky Pokynu GŘ-D-45, tedy úhrada správního poplatku a úhrada daně, o jejíž příslušenství se jedná, byly splněny. Dále uzavřel, že žalobce v posledních třech letech závažným způsobem neporušil daňové nebo účetní právní předpisy. Podstatné pro posouzení dané věci však je, že dle právní úpravy a v souladu s tím dle uvedeného Pokynu GŘ-D-45 lze úrok prominout z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. A právě v těchto ohledech se právní pohled žalobce a žalovaného rozcházejí.
15. K povaze Pokynu GŘ-D-45 soud především uvádí, že se jedná o interní nástroj pro sjednocování praxe, přičemž není právně závazný, avšak pokud by se žalovaný chtěl ve svém postupu od tohoto pokynu odklonit, pak takový krok musí řádně zdůvodnit. Jinak by byla popřena jeho sjednocující úloha. Tedy soud plně souhlasí s žalovaným, že Pokyn GŘ-D-45 není obecně závazným normativním právním aktem, ale pro správce daně je určitým základním pilířem pro tvorbu správní praxe v oblasti promíjení příslušenství daně,

jak vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení a v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 8 odst. 2 daňového řádu [viz rozsudek NSS č. j. 2 Ans 1/2005 ze dne 28. 4. 2005: „Vytvořila-li se na základě pokynu Ministerstva financí č. D-144 z roku 1996, o stanovení lhůt pro uzavření vytykácího řízení (§ 43 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), správní praxe spočívající v tom, že vytykácí řízení se uzavírají v určitých lhůtách, případně ve lhůtách prodloužených podle přesně určených pravidel, vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení (čl. 1 věta první Listiny základních práv a svobod), že pro správní orgán je takováto správní praxe právně závazná“]. Tedy žalovaný byl povinen postupovat v dané věci v souladu s daňovým řádem a v souladu s Pokynem GFŘ-D-45, v němž jsou demonstrativně vymezeny v čl. III. 3. A. (body 1-13) typové skutečnosti, v nichž lze spatřovat ospravedlnitelné důvody, pro které lze prominout příslušenství daně.

16. Pokud žalobce sporoval aplikaci příkladu z uvedeného pokynu, že lze prominout 20 % úroku z prodlení, vznikl-li úrok z daně doměřené na základě dodatečného daňového tvrzení podaného daňovým subjektem bez výzvy správce daně, pak je dle soudu správná úvaha žalovaného, že v případě žalobce, když byla správcem daně učiněna výzva k podání dodatečného daňového tvrzení dle § 145 odst. 2 daňového řádu, neplyne pro daňový subjekt žádné *uvolnění* podmínek ve vztahu k případnému řízení o prominutí úroku z prodlení. V případě žalobce totiž nedošlo k doměření daně a následnému vzniku úroku na základě iniciativy daňového subjektu, nýbrž jednoznačně z iniciativy správce daně v důsledku provedení daňové kontroly, a to je ve věci zásadní. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že neplnění zákonné povinnosti (prodlení s úhradou daně) musí být spojeno s nepříznivým následkem.
17. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný v rozhodnutí zabýval žalobcem namítanými ospravedlnitelnými důvody nad rámec Pokynu GFŘ-D-21, tedy v souladu s právní úpravou obsaženou v daňovém řádu (str. 6). V souladu s rozsudkem NSS ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Afs 245/2019-28, bod 20 krajský soud připomíná, že zásadní je posouzení, zda skutečnosti tvrzené žalobcem bylo možné považovat za důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu považovat za ospravedlnitelný z hlediska důvodů, na základě kterých došlo k prodlení, ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu.
18. Žalovaný dospěl k závěru, že doba zahájení daňové kontroly od kontrolovaných zdaňovacích období a délka trvání daňové kontroly nemohly mít vliv na prominutí příslušenství daně. Ve svých úvahách totiž vyšel z toho, že výše citované ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu předpokládá hodnocení důvodů a okolností vzniku prodlení, nikoli samostatně a úzce jen důvody trvání prodlení. Ve stejném smyslu jsou vymezeny i jednotlivé ospravedlnitelné důvody prodlení v Pokynu GFŘ-D-45, a to ve zřetelné souvislosti s citovanou důvodovou zprávou. Příčinou vzniku prodlení byla v daňovém přiznání nesprávně tvrzená nižší daň, kterou se žalobci nepodařilo během daňové kontroly prokázat. Soud proto souhlasí s tím, že k prodlení s placením daně došlo z důvodů zaviněných žalobcem.
19. Krajský soud je toho názoru, že ospravedlnitelný důvod k prominutí úroku z prodlení dle § 259b odst. 2 daňového řádu je třeba vykládat a hodnotit právě ve vztahu k tomu, z jakého důvodu ke vzniku prodlení při platbě daně došlo, tedy jiným slovy, jaká

byla příčina samotného vzniku prodlení. Takto pojaté materiální kritérium posuzování žádosti o prominutí odpovídá textu a smyslu dotčeného ustanovení zákona a je též v souladu se záměry vyjádřenými v důvodové zprávě k novele zákona. Soud má tento náhled za správný s tím, že samotná délka prodlení bez hodnocení důvodu vzniku prodlení nemůže být považována za ospravedlnitelný důvod.

20. Žalobce svou žádostí a též následnou žalobou míří odlišným směrem, tedy argumentuje samotnou délkou trvání prodlení, tudíž úspěšný dle soudu být nemůže. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že délka trvání kontroly nemůže být považována za ospravedlnitelný důvod. K tomu poukázal na to, že daň byla uhrazena pozdě proto (tedy odkazoval na důvod prodlení), že žalobce ji v daňovém přiznání nesprávně tvrdil a byla stanovena až na základě daňové kontroly.
21. Daňová kontrola sama o sobě nebyla důvodem vzniku úroku z prodlení a neměla vliv na neunesení důkazního břemene žalobce v daňovém řízení. Nebyla to tedy v žádném případě ani délka kontroly či kontrola samotná, jež by měla vliv na prominutí příslušenství daně. Obecně mohla daňová kontrola proběhnout tak, že s jejím výsledkem nemuselo být spojené doměření daně a tedy ani vznik prodlení. Soud má za to, že ospravedlnitelný důvod nebyl v případě žalobce naplněn. Nebylo poté ani namístě následně uvádět úvahy v rámci správního uvážení (*může prominout*) o rozsahu přiznání prominutí.
22. Ze shora uvedeného tedy plyne, že námitky uvedené žalobcem soud nemá za důvodné.
23. Nad rámec shora uvedeného soud uvádí, že žalobci nelze ani přisvědčit v jeho námitce stran zavinění délky daňové kontroly. Ze správního spisu neplyne, že by žalovaný v daňovém řízení překročil lhůty stanovené procesními předpisy. Ostatně to žalobce ani nenamítal. S ohledem na náročnost a obsažnost daňové kontroly nelze mít v nyní projednávané věci za to, že by žalovaný nedostal své povinnosti postupovat při správě daní bez zbytečných průtahů. Žalovaný se namítanou délkou daňové kontroly a jednotlivých úkonů podrobně zabýval (str. 7, 8), přičemž náležitě odůvodnil tento časový interval.
24. Žalobce dále odkazujíc odůvodnění rozsudku NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Afs 43/2018-45, namítal, že v dlouhých intervalech neměl svůj právní osud ve svých rukou a byl tedy odkázán na aktivitu a dobrou vůli žalovaného. S tím krajský soud s ohledem na shora uvedené též nesouhlasí. Úvaha NSS v citovaném rozsudku byla stručně řečeno taková, že pro posouzení situace je významná skutečnost, zda v řízení stanovená povinnost byla žalobci vždy zřetelná, zda snad nebyla překryta oprávněným očekáváním nebo dobrou vírou, resp., jak citoval žalobce, zda měla svůj právní osud ve svých rukou a nebyla odkázána na aktivitu žalovaného. V citovaném rozsudku však NSS dospěl k závěru, že případ žalobce není výjimečnou situací, v níž by důsledné užití právní normy mělo velmi tvrdé důsledky. Krajský soud k tomu dodává, že výjimečné okolnosti nespátřuje ani v tomto souzeném případě žalobce. Soud nemá za to, že ve věci žalobce došlo k aplikaci zákona, která by měla tvrdé a nespravedlivé důsledky na žalobce. Jak zdůraznil žalovaný, žalobce nemohl být v době uskutečňování obchodů v dobré víře, že v budoucnu unese důkazní břemeno ohledně uplatňovaných nároků na odpočet daně. Bylo totiž prokázáno,

že zdanitelná plnění se neuskutečnila a tvrzené doklady nebyly vystaveny a podepsány (str. 7 žalovaného rozhodnutí).

25. Sám žalobce měl možnosti, jak se prodlení s úhradou daně vyhnout. Mimo jiné, daňové předpisy umožňují i legální postupy, jak efektivně uplatňovat různé daňové názory či daňové pojetí jednotlivých transakcí (účetních případů) výhodnější pro daňový subjekt, a to bez rizika vzniku úroku z prodlení. Je možné např. podat daňové přiznání na daňovou povinnost vyšší a následně sníženou povinnost podloženou odlišným názorem uplatnit v dodatečném daňovém přiznání. Ustanovení daňového řádu, včetně základních zásad daňového řízení nelze vykládat tak, že daňová kontrola má být zahájena vždy a za každých okolností co nejdříve tak, aby možná vzniklé úroky z prodlení byly minimální. Dne 1. 2. 2017 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za roky 2013, 2014 a 2015 a daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. - 12. měsíc roku 2014, tedy ve lhůtě pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Zpráva o daňové kontrole byla projednána a podepsána v rámci protokolovaného jednání a daňová kontrola tak byla ukončena dne 30. 9. 2019, tedy ve lhůtě dle § 148 odst. 3 daňového řádu. Jednotlivé kroky daňové kontroly po sobě následovaly v přiměřených časových intervalech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 35/2009-124 ze dne 1. 6. 2010). Lhůty uvedené v § 148 daňového řádu tak v rámci soudní kontroly obstály. V souzeném případě žalobce soud jakékoli specifické důvody pro dřívější zahájení daňové kontroly neshledal, žalobce je ani netvrdil.
26. K údajné *zmatečnosti argumentace* na str. 6 napadeného rozhodnutí „*skutečnost, že daň byla uhrazena na základě dodatečných platebních výměrů vydaných po provedené daňové kontrole, nemůže být ospravedlnitelným důvodem prodlení*“, soud uvádí, že v této části odůvodnění na rozdíl od žalobce nespatřuje zmatečnost. Soud souhlasí s žalovaným, že vazba na § 259b odst. 2 daňového řádu je zcela jasná. Pokud žalobce tvrdil, že uhradil pravomocně stanovenou daň v krátkém časovém období, pak k tomu žalovaný uvedl, že poslední platba byla uhrazena dne 15. 10. 2020, nikoliv 27. 4. 2020, jak tvrdil žalobce (str. 7 žalovaného rozhodnutí). Nadto podle uvedeného pokynu GFŘ bylo možné přihlédnout k ospravedlnitelnému důvodu pouze při úhradě daně do 15 dní ode dne původní splatnosti daně. Nejednalo se tedy o důvod, který by se vztahoval k dodatečnému doměření daně.
27. Ke zmírnění ekonomických a sociálních dopadů očekávaných plateb daňových povinností žalovaný správně uvedl, že tyto nejsou důvodem vzniku prodlení s úhradou předmětné daně. Nadto žalobce může využít institutu posečkání úhrady daně či rozložení úhrady daně na splátky. Dále žalovaný připomněl, že hospodaření roku 2019 pandemií Covid 2019 zasaženo nebylo (str. 8 žalovaného rozhodnutí).
28. Soud tedy uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil svůj závěr zamítnutí žádosti o prominutí příslušenství daně. Žalovaný se zabýval naplněním pojmu ospravedlnitelný důvod, přičemž nevycházel pouze z demonstrativního výčtu Pokynu GFŘ-D-45, ale zabýval se žalobcem tvrzenými důvody ospravedlnění, přičemž uvedl, na základě jakých konkrétních důvodů takový tvrzený důvod nepovažuje za ospravedlnitelný. Napadené rozhodnutí žalovaného tak netrpí nezákonností a je plně přezkoumatelné, neboť z něj jsou seznatelné úvahy, na jejichž základě žalovaný rozhodl. S těmito úvahami se soud ztotožnil.

29. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 15. prosince 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu